

Arrest

nr. 244 921 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor verzoekster, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 23 mei 2019 België binnen met haar paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 27 mei 2019 om internationale bescherming. Op 31 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 februari 2020 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren en opgegroeid in San Salvador. U kent sinds uw geboorte medische problemen, waardoor u gedeeltelijk verlamd bent en moeizaam kunt spreken. U bent enkele jaren naar verschillende scholen geweest in El Salvador. De laatste jaren voor uw vertrek woonde u samen met uw moeder, stiefvader en twee jongere halfbroers in La Libertad. Uw vader woont in de Verenigde Staten.

Uw halfbroer, O. (...), wordt in El Salvador gevisieerd door bendeleden. Aangezien hij weigerde om mee te werken met de bendeleden, loopt u eveneens gevaar. In uw wijk was er ook een bendelid dat een pakt met de duivel had afgesloten en op zoek ging naar vrouwen die nog maagd zijn om te verkrachten. U vreest dat u door hem zou kunnen worden verkracht.

Op 23 mei 2018 vertrok u samen met uw moeder, M. M. R. E. (...) en uw twee halfbroers naar Panama, waar u nog een jaar verbleven heeft. Uw stiefvader, R. A. M. O. (...), verbleef nog een jaar in El Salvador om zijn werk verder te zetten. Aangezien uw stiefvader familie heeft in België, besloten jullie om samen naar België te reizen op 22 mei 2019. Op 27 mei 2019 dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Omwille van medische redenen werden er u specifieke steunmaatregelen verleend. Uw moeder en uw stiefvader werden uitgenodigd om uw persoonlijk onderhoud bij te wonen. Uw moeder heeft uw persoonlijk onderhoud bijgewoond en opmerkingen en verduidelijkingen kunnen geven gedurende het persoonlijke onderhoud. In het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk baseert op de vluchtmotieven die uw moeder en stiefvader in het kader van hun verzoek aanhaalden. Met betrekking de door u aangehaalde persoonlijke vrees –uw vreest verkracht te worden door bendeleden- moet worden gesteld dat u geen elementen aanbracht op basis waarvan tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden geconcludeerd. U gaf aan te vrezen dat iemand van de bende u wilde verkrachten. U stelde deze vrees te baseren op het feit dat het bendelid in het verleden reeds een meisje had verkracht. Gevraagd of u persoonlijk ooit bedreigd werd met verkrachting stelde u echt dat er nooit iets in die aard werd gezegd tegen u persoonlijk of tegen uw familie (CGVS, 19/17436, p.5-6). De loutere verwijzing naar het feit dat er in het verleden een meisje werd verkracht volstaat op zich niet om in uw hoofde te concluderen tot een persoonlijke en geïndividualiseerd risico op vervolging of ernstige schade. De door u voorgelegde documenten –uw paspoort en identiteitskaart- houden geen enkel verband met de door u aangehaalde vrees en zijn bijgevolg niet van aard bovenstaande conclusie te wijzigen.

Met betrekking tot de vluchtmotieven die door uw stiefvader en uw moeder werden aangehaald en waarop u zich in het kader van uw verzoek om internationale bescherming eveneens baseert – de vrees dat uw stiefbroers in El Salvador gerekruteerd kunnen worden door bendeleden (CGVS1917436, p. 7; vragenlijst DVZ, vraag 3.5) en de dood van de neef van uw stiefvader–, moet worden gesteld dat in hoofde van uw stiefvader en uw moeder werd geconcludeerd dat zij op basis van deze feiten geen gegronde vrees of reëel risico aantoonde en dat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienden te worden geweigerd. Deze beslissingen zijn gebaseerd op volgende motieven:

"Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U geeft aan El Salvador te hebben verlaten omdat uw oudste zoon, O. (...), problemen kende met leden van de bende MS die hem wilden rekruteren (CGVS, (...), p. 9; CGVS, (...)B, p. 8).

De verklaringen van u en uw echtgenote in dit verband zijn echter dermate vaag en incoherent dat er geen geloof meer aan kan worden gehecht. Zo legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw zoon met deze benedeleden omging. U verklaarde dat uw zoon nooit iets voor de benedeleden van MS heeft gedaan aangezien hij er bang van was. U stelde zelfs dat de benedeleden uw zoon niet rechtstreeks aanspraken aan de schoolomgeving (CGVS, (...), p. 14, 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat uw zoon weldegelijke kleine opdrachten, zoals iets voor een bendelid gaan kopen, uitvoerde voor de benedeleden (CGVS, (...)B, p. 11). Dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw zoon, voor het incident aan uw patio, nog nooit met benedeleden had gesproken, terwijl uw vrouw stelde dat uw zoon zelfs kleine opdrachten voor hen uitvoerde, roept ernstige vragen op over de waarachtigheid van jullie verklaring (CGVS, (...)B, p. 11; CGVS, (...), p. 15). Ook over het incident op de patio aan jullie huis, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat er slechts een persoon met de fiets aankwam, terwijl u vrouw stelde dat het om twee personen ging (CGVS, (...), p. 14, CGVS, (...)B, p. 11). Daarnaast verklaarde u eerst dat u uw kinderen van school hield vanaf het incident met de gsm op de patio, begin mei 2018 (CGVS, (...), p. 15). Even later verklaarde u dan weer dat uw kinderen reeds drie of vier maanden voor hun vertrek, sinds de benedeleden frequent naar de school kwamen en er met de kinderen praatten, niet meer naar school gingen (CGVS, (...), p. 15). Uw vrouw verklaarde dienaangaande dan weer dat jullie kinderen tot aan de dag van hun vertrek uit El Salvador naar school zijn blijven gaan (CGVS, (...)B, p. 12). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over hoe uw zoon precies in contact kwam met de benedeleden van MS, de reden voor jullie vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen en vrees in El Salvador.

U en uw vrouw verklaarden tevens dat jullie zoon O. (...) hardhandig werd aangepakt door de politie (CGVS, (...), p. 17; CGVS, (...)B, p. 12, 13). Ook dienaangaande dient te worden opgemerkt dat, jullie verklaringen niet overeenstemmen. Zo verklaarde uw vrouw dat O. (...) een keer werd tegen gehouden door de politie omdat hij met de fiets aan het rijden was en dat ze hem sloegen zonder reden (CGVS, (...)B, p. 13). Uw vrouw stelde dat dit slechts een enkele keer is voorgekomen (CGVS, (...)B, p. 13). U daarentegen verklaarde dat O. (...) ongeveer een tiental keer werd tegengehouden door de politie waarbij hij enkele slagen met een stok op zijn rug kreeg (CGVS, (...), p. 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de problemen die uw zoon zou gekend hebben met de politie ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen.

Naast jullie vrees voor rekrutering van jullie kinderen, gaven jullie ook aan dat jullie vreesen gedood te worden door benedeleden omdat uw neef op 1 januari 2015 is verdwenen en later vermoord werd teruggevonden. U legt vijf documenten neer om de dood van uw neef te staven (CGVS, (...), p. 12).

Uit jullie verklaringen valt wat dit betreft echter geen enkele concrete aanwijzing op te maken die er zou op wijzen dat u in het kader van de dood van uw neef enig risico zou lopen. Gevraagd naar concrete problemen in dit verband gaf uw echtgenote aan dat er in de klacht bij de politie stond dat de hele familie gevaar liep (CGVS, (...)B, p. 9). U verklaarde dat uw gezin gevaar loopt omdat u samen met uw neef bent opgegroeid (CGVS, (...), p. 12). Jullie gaven echter beide aan nooit persoonlijke bedreigingen te hebben ontvangen of andere problemen te hebben gekend in dit kader (CGVS, (...)B, p. 9 en CGVS, (...), p. 12). U verklaarde wel dat u, zo een tweeënehalf jaar geleden, een keer door een auto achtervolgd werd van aan uw werk (CGVS, (...), p. 12, 13). Gevraagd om welke reden u denkt dat deze achtervolging, twee jaar na de dood van uw neef, iets te maken zou hebben met de moord op uw neef, stelde u louter dat u met niemand anders problemen heeft in de buurt van uw werk (CGVS, (...), p. 13). U werd niet aangesproken door de mensen in deze auto en u bent door hen nadien ook niet meer opgezocht of aangesproken. Er moet dan ook worden gesteld dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u wel degelijk werd gevolgd door de wagen en dat er enig verband zou zijn geweest met de dood van uw neef. Jullie beweringen in dit verband zijn dan ook louter hypothetisch zodat ze in jullie hoofde niet kunnen leiden tot de een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De stukken die u in verband met de dood van uw neef voorlegt, wijzigen deze conclusie niet aangezien er geen elementen in worden vermeld die verband zouden houden met problemen van u en uw vrouw als gevolg ervan.

De ernst van de door u voorgehouden vrees wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u nog een jaar in El Salvador heeft verbleven omdat u extra geld wilde verkrijgen van uw ontslagvergoeding (CGVS(...), p. 18). U verklaart hierover voor het CGVS dat u het laatste jaar voor uw vertrek op uw werk heeft geslapen en dan nog twee maanden bij een tante heeft verbleven (CGVS(...), p. 16). Dit strookt echter niet met uw verklaringen tijdens uw eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin u aangeeft dat u tot aan uw vertrek op 22 mei 2019 op hetzelfde adres in La Libertad heeft gewoond (Verklaring DVZ, vraag 10).

Tenslotte blijkt uit jullie verklaringen ook dat uw vrouw en jullie kinderen samen een jaar in Panama hebben verbleven, zonder er een verzoek om bescherming te hebben ingediend (CGVS(...), p. 9; CGVS(...)B, p. 7). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor El Salvadoranen om asiel aan te vragen in Panama.

Deze vaststelling vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door jullie voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijk gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming.

Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn familieband met deze persoon.

In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Uit uw verklaringen blijkt overigens geen band tussen de door u aangehaalde asielmotieven en die van uw moeder, A. E. C. (...), en uw zus M. D. A. M. G. (...) (CGVS, (...), p. 5).

Het staat u vrij gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie

Uit uw verklaringen blijkt aldus dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/ of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en uw rijbewijs hebben enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Het vliegtuigticket toont aan wanneer jullie naar België zijn gevolgen, dit element wordt eveneens niet betwist."

Bijgevolg kan er op basis van deze feiten ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie

waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*het algemeen beginsel van goed bestuur die de verplichting inhoudt een nauwkeurig beheer van de administratieve dossiers*”.

Verzoekster stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) “*een slechte lezing van haar verklaringen gemaakt heeft*”. Zij meent in hoofdorde dat zij gezien haar verklaringen overduidelijk als vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève moet worden beschouwd en licht dit toe als volgt:

“Overwegende dat de betwiste beslissing niet persoonlijk is voor verzoekster maar dezelfde is als degene waarvan haar moeder en schoonvader kennis gekregen hebben.

Dat verzoekster zelf, alleen maar gedurende 40 minuten verhoord werd;

Dat er met haar verklaringen geen rekening gehouden werd.

Overwegende dat de "specifieke maatregelen" die door tegenpartij genomen werden, heel duidelijk verzoekster niet toelieten van een correcte behandeling van haar asielaanvraag te genieten.

Dat haar moeder aanwezig was en zou de antwoorden van haar dochter kunnen uitzetten.

Dat men dit haar nooit gevraagd heeft;

Dat de "specifieke maatregelen" geen rechtvaardige en volledige behandeling van het asielverzoek van verzoekster toegelaten hebben.

Dat dit onaannemelijk is.

Overwegend dat tegenpartij beschouwd heeft dat de vrees van verzoekster, in geval van terugkeer in Salvador verkracht te worden, niet bewezen waren.

Dat de persoonlijke situatie van Juffrouw G. M. (...) absoluut niet in overweging genomen werd.

Dat de vrouwen een heel kwetsbare groep in Salvador vormen.

Dat de situatie van verzoekster nog meer precair is daar ze gehandicapt is en dus nog minder in staat is zich te kunnen verdedigen.

Dat verzoekster en haar moeder verduidelijkt hebben dat een verkrachter in hun wijk actief was en talrijke jonge vrouwen aanviel.

Dat verzoekster dus een echt risico in haar land van herkomst liep.

Dat Salvador een land is waar de cijfers voor vrouwenmoord het hoogst zijn.

Dat het geweld tegenover de vrouwen er heel verspreid is.

Dat men, ten minste de vrees van verzoekster kon "uitdiepen"

Dat de nota's van het persoonlijk onderhoud getuigen wat de weinige haast die door tegenpartij, in het kader van dit verzoek genomen werd.

Dat gezien de bijzondere situatie van deze jonge dame, tegenpartij dit dossier met veel zorg moest behandelen.

Dat de twijfel aan verzoekster moest dienen.

Overwegend dat de andere motieven van de beslissing ook betwist worden.

Dat de broer van verzoekster ook het onderwerp maakte van een agressieve poging tot rekrutering vanwege de gang Mara Salvatrucha;

Dat de moeder en schoonvader van verzoekster overeenstemmende verklaringen gemaakt hebben.

Dat verzoekster ook in die zin sprak.

Dat tegenpartij beschouwt dat deze elementen niet bewezen zijn.

Dat men hier ook rekening moet houden met de context waarin deze evenementen zich voordeden.

Dat het profiel van O. (...), de broer van verzoekster een mikpunt vormt voor de gangs.

Dat hij slachtoffer werd van talrijke rekruteringspogingen;

Dat zoals door de UNHCR verduidelijkt wordt, de kinderen en jonge mensen, een groep van risicopersonen vormen;

"(...)"¹;

Dat de weigering van de ouders van verzoekster hun zoon lid van gangs te laten worden en de heel duidelijke oppositie van Mr. M. R. A. (...) tegenover de leden van de gangs, de hele familie in groot gevaar brengt.

Dat zoals door UNHCR onderlijnd werd, het feit zich frontaal tegen een lid van een gang te verzetten, meebrengt als mikpunt gekozen te worden;

« (...)»², (wij zijn het die onderlijnen);

Overwegend dat de elementen die door verzoekster en haar ouders vermeld werden wel bewijzen dat zij een echt gevaar in hun land van herkomst lopen;

Dat de gerechtelijke en politionele autoriteiten van hun land hen geen hulp konden brengen;

Dat inderdaad niet door tegenpartij betwist wordt, dat het geweld in het land van herkomst van verzoeker er voortdurend is;

Dat ook niet bestwist wordt dat het veiligheid- en gerechtelijkapparaat er "ineffectief en bedorven is";

Overwegend dat in deze omstandigheden, het heel duidelijk is dat verzoekster een echte vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst kent.

Dat haar leven en haar veiligheid er niet beschermd zijn.

Overwegend dat het uw raad toekomt, de genomen beslissing te hervormen en aan verzoeker de hoedanigheid van vluchteling te erkennen;"

Met betrekking tot haar vermeende nood aan subsidiaire bescherming, laat verzoekster subsidiair gelden dat het CGVS alleen maar een korte en niet-geïndividualiseerde analyse van de veiligheidssituatie heeft uitgevoerd. Ten aanzien van de motivering hierover in de bestreden beslissing stelt zij dat de COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 15 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing gerefereerd wordt, talrijke bronnen noemt die El Salvador als een van de gewelddadigste landen ter wereld beschouwen en dat hieruit ook blijkt dat iedereen om een of andere reden door de bendes als mikpunt kan worden genomen. Hierbij gaat het volgens verzoekster werkelijk om algemeen verbreid geweld dat alle lagen van de bevolking raakt, met uitzondering van de hoge economische klassen waar zij geen deel van uitmaakt. Verzoekster haalt verder het hoge moordcijfer in El Salvador aan en herhaalt dat het gerechtelijk systeem bedorven en inefficiënt is. In deze omstandigheden moet men wel vaststellen dat er algemeen geweld heerst in het land, aldus verzoekster. Bovendien, zo vervolgt verzoekster, is het in het kader van de beoordeling van haar nood aan subsidiaire bescherming absoluut noodzakelijk om rekening te houden met haar profiel en haar behoren tot een bijzondere sociale groep. Zij licht toe dat het feit dat zij een gehandicapte jonge vrouw is haar in een bijzonder kwetsbare situatie plaatst en wijst erop dat de voormelde COI Focus heel zorgwekkende cijfers vermeldt wat betreft geweld tegen vrouwen in El Salvador.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster dat de bestreden beslissing vernietigd wordt en dat haar zaak teruggestuurd wordt naar het CGVS, nu "uit het administratief dossier voortvloeit dat tegenpartij de aanvraag van verzoekster op een helemaal onaangepaste en oppervlakkige manier behandeld heeft". De haar verleende specifieke steunmaatregelen hebben volgens verzoekster geen rechtvaardige en volledige behandeling van haar verzoek toegelaten. Zij wijst erop dat zij slechts gedurende veertig minuten verhoord werd en dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk veel moeite had om haar te kunnen begrijpen. Zij wijst er tevens op dat haar moeder aanwezig was en haar antwoorden kon uitzetten, indien gevraagd, en acht het "onaannemelijk" dat in deze

omstandigheden een weigeringsbeslissing genomen werd. Verder wijst verzoekster op haar bijzondere kwetsbaarheid en is zij van oordeel dat men absoluut geen rekening heeft gehouden met haar profiel. Zij besluit dat men niet in redelijkheid kan stellen dat het CGVS een voldoende geïnformeerde en gemotiveerde beslissing genomen heeft.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij met betrekking tot haar persoonlijke vrees om te worden verkracht door bendeleden geen elementen aanbracht op basis waarvan tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden geconcludeerd, omdat (B) met betrekking tot de vluchtmotieven die door haar stiefvader en haar moeder werden aangehaald en waarop zij zich in het kader van haar verzoek om internationale bescherming eveneens baseert, moet worden gesteld dat in hoofde van haar stiefvader en haar moeder werd geconcludeerd dat zij op basis van deze feiten geen gegronde vrees of reëel risico aantoonde en dat hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienden te worden geweigerd, waarbij de motieven van de ten aanzien van haar stiefvader en moeder genomen beslissingen worden hernomen, en omdat (C) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling hoofdzakelijk verbindt aan deze van haar moeder en stiefvader. Zij verwijst naar de door hen uiteengezette vrees voor leden van de bende *Mara Salvatrucha* (MS-13), die zouden geprobeerd hebben haar halfbroer O. te rekruteren en die ermee zouden hebben bedreigd de familie te vermoorden

of haar te verkrachten indien hij zou weigeren. Daarnaast voert zij een persoonlijke vrees aan, met name dat zij zou worden verkracht door een bendelid uit haar wijk die een pakt met de duivel zou hebben afgesloten en op zoek zou gaan naar vrouwen die nog maagd zijn om te verkrachten.

Met het arrest nr. 244 920 van 26 november 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden verzoeksters moeder en stiefvader niet erkend als vluchteling en wordt verzoeksters moeder en stiefvader de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus:

“Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst in hoofdzaak verlaten te hebben uit vrees dat hun kinderen zouden worden gerekruteerd door de criminele bendes die er actief zijn. Als rechtstreekse aanleiding voor hun vertrek vermelden zij een incident waarbij hun oudste zoon O. thuis zou zijn aangesproken door een bendelid van Mara Salvatrucha (MS-13) met de vraag om samen te werken. Verzoeker zou toen in de buurt geweest zijn en laten verstaan hebben dat dit niet zou gebeuren, waarop het bendelid geantwoord zou hebben dat zij het moesten doen of dat zij er anders de gevolgen van zouden dragen. Hierop zou verzoeker verzoekster, die zich in Panama bevond, verwittigd hebben. Verzoekster zou naar El Salvador gekomen zijn en een maand later met haar zonen en dochter opnieuw naar Panama vertrokken zijn. Verzoeker zou nog een jaar in El Salvador gebleven zijn om er verder te werken met het oog op een hogere ontslagvergoeding. Op 22 mei 2019 zouden verzoekster en haar kinderen vanuit Panama en verzoeker vanuit El Salvador naar België zijn gereisd en elkaar onderweg in Madrid hebben vervoegd. Verzoekende partijen stellen te vrezen voor hun leven en dat van hun kinderen indien zij terugkeren naar El Salvador. Behalve met de bendes zouden hun kinderen ook met de politie problemen hebben gehad. Hun oudste zoon O. zou één dan wel meerdere keren hardhandig zijn aangepakt door de politie zonder dat daar een ernstige reden toe was. Zij beweren dat het niet mogelijk is om een klacht in te dienen bij politie of parket omdat de politie geïnfilteerd is door de bendes en deze informatie binnen geen tijd bij de bendes zou terechtkomen, die er vervolgens naar zouden handelen. Daarnaast geven verzoekende partijen aan te vrezen dat hen in El Salvador hetzelfde zou kunnen overkomen als wat gebeurde met de neef van verzoeker. Die zou omwille van zijn werk als militair problemen hebben gekregen met bendeleden en een klacht hebben ingediend omdat zijn familie gevaar liep. Op 1 januari 2015 zou hij verdwenen zijn en twee dagen later dood zijn teruggevonden. Verzoeker verklaart dat hij op gegeven moment op zijn moto achtervolgd werd door een auto met vijf mensen in, een gebeurtenis die hij linkt aan wat zijn neef is overkomen. Tot slot voeren verzoekende partijen aan dat zij in El Salvador getuige waren van ontvoeringen, moorden en afpersingen en verwijzen zij naar de vijandige omgeving waarin ze leefden.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen geen gegronde vrees voor vervolging omwille van de door hen aangevoerde feiten aannemelijk maken.

Aan de vermeende poging tot rekrutering van hun zoon O. kan geen geloof worden gehecht nu de verklaringen die verzoekende partijen hierover hebben afgelegd op meerdere punten tegenstrijdig zijn. De commissaris-generaal wijst wat dit betreft in hoofde van verzoeker terecht op volgende pertinente vaststellingen:

“Zo legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af over hoe uw zoon met deze bendeleden omging. U verklaarde dat uw zoon nooit iets voor de bendeleden van MS heeft gedaan aangezien hij er bang van was. U stelde zelfs dat de bendeleden uw zoon niet rechtstreeks aanspraken aan de schoolomgeving (CGVS, (...), p. 14, 16). Uw vrouw verklaarde daarentegen dat uw zoon weldegelijke kleine opdrachten, zoals iets voor een bendelid gaan kopen, uitvoerde voor de bendeleden (CGVS, (...))B, p. 11). Dat u uitdrukkelijk verklaarde dat uw zoon, voor het incident aan uw patio, nog nooit met bendeleden had gesproken, terwijl uw vrouw stelde dat uw zoon zelfs kleine opdrachten voor hen uitvoerde, roept ernstige vragen op over de waarachtigheid van jullie verklaring (CGVS, (...))B, p. 11; CGVS, (...), p. 15). Ook over het incident op de patio aan jullie huis, legden u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u dat er slechts een persoon met de fiets aankwam, terwijl u vrouw stelde dat het om twee personen ging (CGVS, (...), p. 14, CGVS, (...))B, p. 11). Daarnaast verklaarde u eerst dat u uw kinderen van school hield vanaf het incident met de gsm op de patio, begin mei 2018 (CGVS, (...), p. 15). Even later verklaarde u dan weer dat uw kinderen reeds drie of vier maanden voor hun vertrek, sinds de bendeleden frequent naar de school kwamen en er met de kinderen praatten, niet meer naar school gingen (CGVS, (...), p. 15). Uw vrouw verklaarde dienaangaande dan weer dat jullie kinderen tot aan de dag van hun vertrek uit El Salvador naar school zijn blijven gaan (CGVS, (...))B, p. 12). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over hoe uw zoon precies in contact kwam met de bendeleden van MS, de reden voor jullie vertrek, ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde verklaringen en vrees in El Salvador.”

De Raad kan verzoekende partijen niet volgen waar zij in hun verzoekschriften betogen dat hun verklaringen daarover “in dezelfde richting gaan”, dan wel “overeenstemmend” zijn. Uit de notities van

het persoonlijk onderhoud van verzoekster blijkt dat zij haar informatie over voormeld incident van verzoeker kreeg toen die haar belde om dit te melden (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoekster verklaarde dat verzoeker haar zei dat leden van de bende MS-13 hun zoon O. zochten op school, hem volgden en hem bevelen gaven om dingen te doen, zoals iets gaan kopen. Dit strookt niet met verzoekers eigen verklaringen volgens dewelke O. enkel rechtstreeks werd aangesproken door de bende toen een bendelid hem een gsm overhandigde op de patio. Verzoeker bevestigde dat ze daarvoor nog nooit tegen zijn zoon hadden gesproken (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-15). Het betoog dat verzoekster nooit zou hebben gezegd dat haar zoon opdrachten voor de bende uitvoerde, kan niet overtuigen. Uit verzoeksters verklaringen blijkt ondubbelzinnig dat haar man haar aan de telefoon vertelde dat hun zoon van bendeleden de opdracht kreeg om dingen te kopen. Haar gevraagd "als uw zoon een opdracht kreeg, deed hij dat dan?", antwoordde verzoekster zonder meer: "Ja hij moest het doen anders zouden ze hem slaan" (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11). Dat verzoekster die laatste vraag als een louter hypothetische vraag zou hebben geïnterpreteerd, zoals verzoekende partijen in hun verzoekschriften lijken te suggereren, is niet aannemelijk. Zelfs indien wordt aangenomen dat O. de bevelen die hem zouden zijn gegeven niet daadwerkelijk heeft uitgevoerd, dan nog blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar man haar zei dat hun zoon reeds vóór het incident met de gsm door de bende zou zijn aangesproken en gevisieerd, wat hoegenaamd niet strookt met de verklaringen van verzoeker. Het klopt dat verzoeker verklaarde dat zijn zoon op school zou zijn benaderd, doch verzoeker verduidelijkte dat de bende zich richtte tot een groep kinderen en ontkende dat zijn zoon daarbij rechtstreeks werd aangesproken (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14).

Door de vaststelling dat zij geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over het aantal personen dat O. benaderde af te doen als een "onnozel detail" bieden verzoekende partijen hiervoor geen verschoning of verklaring. De omstandigheid dat verzoekster zich op de dag van het incident in Panama bevond en dat het incident haar werd verteld, doet geen afbreuk aan de redelijke verwachting dat zij en verzoeker hierover coherente verklaringen afleggen, te meer daar verzoekster hierover door verzoeker werd geïnformeerd en deze gebeurtenis raakt aan de kern van hun relaas en hun voorgehouden vrees bij terugkeer naar El Salvador. Het argument dat verzoekster mogelijks dacht dat twee bendeleden bij het incident betrokken waren omdat bendes nu eenmaal "in bende" functioneren, overtuigt evenmin. Verzoekster werd uitdrukkelijk gevraagd hoeveel bendeleden tot aan de patio van haar huis kwamen en antwoordde dat er enkel twee personen waren, zonder daarbij enig voorbehoud te formuleren. Indien dit een loutere veronderstelling van haar was, mag worden verwacht dat zij dit ook zo zou hebben aangegeven, quod non. Dat verzoekende partijen hetzelfde verklaard hebben over de bedoelingen van de bendes met betrekking tot hun zonen, doet aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Verder bevestigen verzoekende partijen de verklaringen van verzoekster volgens dewelke hun kinderen naar school zijn geweest tot aan hun vertrek naar Panama, met name het ogenblik waarop verzoekster hen kwam halen om het land te verlaten. Zodoende weerleggen zij niet dat deze verklaringen niet stroken met wat verzoeker verklaarde, namelijk dat hij zijn kinderen na het incident weg hield van school, gedurende een maand voorafgaand aan hun vertrek, dan wel dat ze al drie of vier maanden voor hun vertrek niet meer naar school gingen, sinds de bendeleden frequent naar de school kwamen om met hen te praten (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft.

De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van hun asielrelaas.

Wat betreft hun beweringen dat hun zoon O. hardhandig door de politie werd aangepakt, stelt de commissaris-generaal in hoofde van verzoeker op goede gronden het volgende vast:

"Ook dienaangaande dient te worden opgemerkt dat, jullie verklaringen niet overeenstemmen. Zo verklaarde uw vrouw dat O. (...) een keer werd tegen gehouden door de politie omdat hij met de fiets aan het rijden was en dat ze hem sloegen zonder reden (CGVS, (...).B, p. 13). Uw vrouw stelde dat dit slechts een enkele keer is voorgekomen (CGVS, (...).B, p. 13). U daarentegen verklaarde dat O. (...) ongeveer een tiental keer werd tegengehouden door de politie waarbij hij enkele slagen met een stok op zijn rug kreeg (CGVS, (...), p. 17). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over de problemen die uw zoon zou gekend hebben met de politie ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen."

De uitleg in de verzoekschriften dat verzoekster enkel het ergste incident dat haar zoon met de politie meemaakte heeft vermeld, dat zij zich op dat moment in Panama bevond en dat verzoeker haar enkel de belangrijkste incidenten vertelde en meer bepaald het incident waarbij hun zoon van zijn fiets werd geworpen, kan niet overtuigen. De Raad stelt vast dat verzoekster bij de DVZ verklaard heeft dat haar zoon twee keer hardhandig werd aangepakt door de politie (adm. doss. verzoekster, stuk 5, vragenlijst,

punt 3.5), terwijl zij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS slechts melding maakte van één incident waarbij haar zoon door de politie zou zijn geslagen en uitdrukkelijk bevestigde dat hij behalve die ene keer geen andere problemen heeft gekend met de politie (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Dat de politie heel achterdochtig was, zelfs tegenover onschuldige jongeren in hun wijk, omdat die te midden de plaats lag waar de bendes hun vergaderingen hielden, neemt niet weg dat geen geloof kan worden gehecht aan de concrete incidenten die verzoekende partijen aanhalen, gelet op de voorgaande pertinente vaststellingen die zij weerleggen noch ontkrachten.

In zoverre verzoekende partijen een vrees stellen te hebben omwille van de moord op de neef van verzoeker begin 2015, ter staving waarvan zij een aantal documenten neerleggen, stelt de Raad vast dat zij er niet in slagen deze vrees in concreto aannemelijk te maken. De commissaris-generaal licht dit in hoofde van verzoeker terecht als volgt toe in de eerste bestreden beslissing:

“Uit jullie verklaringen valt wat dit betreft echter geen enkele concrete aanwijzing op te maken die er zou op wijzen dat u in het kader van de dood van uw neef enig risico zou lopen. Gevraagd naar concrete problemen in dit verband gaf uw echtgenote aan dat er in de klacht bij de politie stond dat de hele familie gevaar liep (CGVS, (...)B, p. 9). U verklaarde dat uw gezin gevaar loopt omdat u samen met uw neef bent opgegroeid (CGVS, (...), p. 12). Jullie gaven echter beide aan nooit persoonlijke bedreigingen te hebben ontvangen of andere problemen te hebben gekend in dit kader (CGVS, (...)B, p. 9 en CGVS, (...), p. 12). U verklaarde wel dat u, zo een tweeënehalf jaar geleden, een keer door een auto achtervolgd werd van aan uw werk (CGVS, (...), p. 12, 13). Gevraagd om welke reden u denkt dat deze achtervolging, twee jaar na de dood van uw neef, iets te maken zou hebben met de moord op uw neef, stelde u louter dat u met niemand anders problemen heeft in de buurt van uw werk (CGVS, (...), p. 13). U werd niet aangesproken door de mensen in deze auto en u bent door hen nadien ook niet meer opgezocht of aangesproken. Er moet dan ook worden gesteld dat u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat u wel degelijk werd gevolgd door de wagen en dat er enig verband zou zijn geweest met de dood van uw neef. Jullie beweringen in dit verband zijn dan ook louter hypothetisch zodat ze in jullie hoofde niet kunnen leiden tot de een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De stukken die u in verband met de dood van uw neef voorlegt, wijzigen deze conclusie niet aangezien er geen elementen in worden vermeld die verband zouden houden met problemen van u en uw vrouw als gevolg ervan.”

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift te kennen dat hij wel beseft dat het feit dat een naast familielid gedood werd niet noodzakelijkerwijze betekent dat hem hetzelfde zal overkomen, doch dat dit wel aantoonde dat het heel gevaarlijk is om zich in El Salvador tegen heel machtige criminele bendes te verzetten. Deze algemene overweging doet evenwel niets af aan de pertinente vaststelling dat verzoeker over geen enkele concrete aanwijzing beschikt dat hij of verzoekster persoonlijk worden bedreigd of vervolgd door de moordenaars van zijn neef. Nog daargelaten dat verzoeker geen link met zijn neef aantoonde, wordt de geloofwaardigheid van zijn bewering door een wagen te zijn achtervolgd ondermijnd door de vaststelling dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan. Verzoeker situeerde deze achtervolging bij de DVZ, waar hij op 2 augustus 2019 werd gehoord “een tweetal jaar geleden” (adm. doss. verzoeker, stuk 22, vragenlijst, punt 3.8). Ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS op 21 november 2019 situeerde hij dit initieel ongeveer tweeënhalf jaar eerder (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13), dus ongeveer halverwege 2017. Verder in het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij na het vertrek van zijn zoon en vrouw nog andere problemen kende, antwoordde verzoeker dat zich enkel het incident voordeed waarbij hij achtervolgd werd en dat hij linkte aan zijn neef. Vervolgens gevraagd of deze achtervolging plaatsvond toen hij al op zijn werk sliep, antwoordde verzoeker bevestigend (ibid., p. 16). Aangezien verzoekster en haar kinderen El Salvador verlaten hebben op 23 mei 2018 (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), stroken verzoekers verklaringen volgens dewelke hij na hun vertrek achtervolgd werd niet met zijn eerdere verklaringen volgens dewelke deze achtervolging een jaar eerder zou hebben plaatsgevonden. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster noch bij de DVZ, noch op het CGVS melding heeft gemaakt van de achtervolging van haar man. Haar gevraagd of haar man persoonlijke problemen kende met de bendes, antwoordde ze ontkennend (ibid., p. 12).

Wat betreft de ernst van de door verzoeker voorgehouden vrees wordt er door de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing overigens terecht op gewezen dat deze ondermijnd wordt door de vaststelling dat verzoeker nog een jaar in El Salvador verbleven heeft omdat hij extra geld wilde verkrijgen van zijn ontslagvergoeding. Het betoog dat verzoeker het geld dat hij bij de beëindiging van zijn werkovereenkomst zou krijgen nodig had om de reis van zijn hele familie te kunnen financieren, kan in het licht van de ernst van de dreiging waaraan hij naar eigen zeggen zou zijn blootgesteld niet overtuigen. Dat verzoeker zich veilig zou hebben gewaand op zijn werkplaats, waar hij gedurende het jaar voor zijn vertrek zou hebben verbleven ter voorkoming van alle problemen, is niet aannemelijk nu hij

volgens zijn verklaringen in de buurt van zijn werkplaats achtervolgd werd door vijf personen in een auto (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12-13). Overigens wordt door de commissaris-generaal terecht opgemerkt dat dit niet strookt met de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn gehoor bij de DVZ, waar hij aangaf dat hij tot aan zijn vertrek op 22 mei 2019 op hetzelfde adres in La Libertad heeft gewoond (adm. doss. verzoeker, stuk 22, verklaring DVZ, nr. 10). De uitleg dat verzoeker bij de DVZ zijn laatste officiële adres heeft opgegeven, namelijk het familiehuis in La Libertad en dat hij zijn werkplaats nooit beschouwd heeft als de plaats waar hij woonde biedt in dezen geen verklaring of verschoning, daar verzoeker gevraagd werd een overzicht te geven van zijn hoofdverblijfplaatsen gedurende de voorbije jaren. Bijgevolg mocht redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij het adres van zijn werk zou hebben vermeld indien hij daar na het vertrek van verzoekster en zijn kinderen nog een jaar daadwerkelijk gewoond heeft en hij bovendien met zijn baas had afgesproken dat hij er mocht blijven tot hij een ander huis zou hebben gevonden (adm. doss. verzoeker, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Tot slot stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster en haar kinderen samen een jaar in Panama hebben verbleven zonder er een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend. Hij merkt hierover in de bestreden beslissingen terecht het volgende op:

“Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat het wel degelijk mogelijk is voor El Salvadoranen om asiel aan te vragen in Panama. Deze vaststelling vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van de door jullie voorgehouden nood aan internationale bescherming. Dergelijk gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, van de Vreemdelingenwet.”

Uit haar verklaringen blijkt duidelijk dat verzoekster nooit de intentie heeft gehad om in Panama een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gevraagd om welke reden zij er geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, antwoordde zij: “Nee we gingen niet naar daar om er te blijven, mijn man heeft hier ook familie en we waren aan het wachten tot hij zijn tijd zou vervuld hebben in het bedrijf” (adm. doss. verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Verzoekende partijen verwijzen in hun respectievelijke verzoekschriften slechts in het algemeen en louter post factum naar de precaire opvangomstandigheden en behandeling van asielzoekers in Panama en het feit dat de procedure er volgens UNHCR niet de nodige waarborgen biedt. Uit haar verklaringen blijkt niet dat verzoekster daadwerkelijk geprobeerd heeft om voor haarzelf en haar kinderen bescherming te verkrijgen in Panama. Verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat het voor verzoekster niet mogelijk was om in Panama de nodige bescherming te krijgen, te meer daar verzoekster wel de nodige stappen heeft gezet om er een tijdelijke verblijfsvergunning te verkrijgen om te kunnen werken (ibid.). De algemene overweging dat Panama een heel arm land is, met veel corruptie en zonder doeltreffend schoolsysteem, doet niets af aan de beschermingsmogelijkheden waarover verzoekende partijen in Panama beschikken blijkens de informatie in de administratieve dossiers. Dat hun kinderen er niet naar school konden gaan, behalve één dag, waarna de jongste zoon getraumatiseerd naar huis is gekomen omdat hij er geconfronteerd zou zijn geweest met racistische scheldwoorden en leerlingen die cannabis roken, is overigens een loutere bewering die verzoekende partijen niet staven. De ervaringen die verzoekster en haar kinderen in Panama hebben gehad gedurende het jaar dat zij er verbleven kunnen hoe dan ook niet verklaren waarom zij er geen verzoek om internationale bescherming hebben ingediend bij aankomst of kort daarna.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij in El Salvador een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van de door hen aangehaalde persoonlijke redenen. Het verwijt dat verwerende partij haar aandacht geconcentreerd heeft op detailpunten en geen rekening heeft gehouden met de (socio-politieke) context waarin de feiten zich voordeden is niet van aard dat het afbreuk zou kunnen doen aan de concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in de administratieve dossiers en door verzoekende partijen niet op dienstige wijze worden betwist. Nu zij niet aannemelijk maken dat een bende geprobeerd heeft hun zoon te rekruteren en dat verzoeker zich daartegen heeft verzet, kan aan de vrees die zij in dit verband stellen te hebben uiteraard geen geloof worden gehecht. De verwijzing naar de “Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van UNHCR van 15 maart 2016 en de daarin vermelde risico’s voor personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes en voor kinderen en jongeren in het algemeen volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen of hun kinderen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Verzoekende partijen leggen geen documenten neer die de appreciatie van hun vluchtmotieven in een ander daglicht kunnen stellen. Over de documenten die dienen ter staving van de moord op verzoekers neef is hoger reeds gemotiveerd, met name dat hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging in

hoofde van verzoekende partijen kan worden afgeleid. Met betrekking tot de overige door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de eerste bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“De paspoorten, identiteitskaarten, geboorteaktes en uw rijbewijs hebben enkel betrekking op jullie identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. Het vliegtuigticket toont aan wanneer jullie naar België zijn gevolgen, dit element wordt eveneens niet betwist.”

Deze motivering wordt door verzoekende partijen niet betwist en zij doen er bijgevolg geen afbreuk aan. Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat zij niet “op een volledige wijze” werd gehoord, doch blijft in gebreke in concreto aan te geven over welke aspecten van haar relaas zij onvoldoende werd gehoord. De omstandigheid dat haar niet dezelfde vragen werden gesteld als verzoeker en dat haar persoonlijk onderhoud niet even lang heeft geduurd als dat van hem, neemt niet weg dat zij zich blijkens haar verklaringen op dezelfde motieven beroept als verzoeker, zodat in haar hoofde terecht verwezen wordt naar de feitelijke overwegingen die daarover zijn opgenomen in de eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker werd genomen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, werd met verzoeksters verklaringen terdege rekening gehouden. Verzoekster brengt geen elementen aan die het tegendeel aantonen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat de tweede bestreden beslissing haar kinderen niet vermeldt, hoewel zij wel werden opgenomen in haar bijlage 26 en de beslissing natuurlijk hun belangen en lot beïnvloedt, merkt de Raad op dat verzoekster overeenkomstig artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet vermoed wordt haar verzoek eveneens te hebben ingediend namens O. en M., die haar vergezelden, en dat in de tweede bestreden beslissing werd gemotiveerd met betrekking tot de vrees die verzoekster aanhaalt ten aanzien van haar kinderen. In zoverre verzoekende partijen erop wijzen dat O. tijdens de procedure meerderjarig is geworden en zij het CGVS verwijten hem niet te hebben gehoord, merkt de Raad op dat geen enkele regel het CGVS verplicht om minderjarigen namens wie overeenkomstig voormeld artikel 57/1, § 1, van de Vreemdelingenwet een verzoek om internationale bescherming is ingediend te horen indien zij daar niet zelf om verzoeken. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de omstandigheid dat de minderjarige meerderjarig wordt hangende de procedure. Verzoekende partijen tonen bovendien niet aan dat of op welke wijze het feit dat O. niet werd gehoord van invloed zou zijn geweest op (de motieven van) de bestreden beslissingen.

De voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat zij in El Salvador geen toegang hebben tot doeltreffende bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan hun voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is.”

Gelet op deze motieven, hebben verzoeksters moeder en stiefvader niet aannemelijk gemaakt dat leden van de bende MS-13 hebben geprobeerd verzoeksters halfbroer O. te rekruteren en bedreigen hebben geuit ten aanzien van de familie. Aan de vrees die verzoekster daarbij stelt te hebben kan bijgevolg geen geloof worden gehecht. Verzoekster merkt in haar verzoekschrift op “dat de betwiste beslissing niet persoonlijk is voor verzoekster maar dezelfde is als degene waarvan haar moeder en schoonvader kennis gekregen hebben”. Verzoekster betwist evenwel niet dat zij zich wat betreft deze vrees op dezelfde vervolgingsfeiten baseert als deze die haar moeder en stiefvader hebben aangehaald in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. De commissaris-generaal heeft in de in hoofde van verzoeksters moeder en stiefvader genomen beslissingen op pertinente wijze uiteengezet waarom aan hun verklaringen daarover geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal kon er aldus mee volstaan om *in casu* in de bestreden beslissing naar deze motieven te verwijzen om ook in hoofde van verzoekster te besluiten dat zij haar vrees voor de bende MS-13 niet aannemelijk maakt. Verzoekster voert aan dat met haar verklaringen geen rekening gehouden werd, doch licht niet toe – en de Raad ziet niet in – welke van haar verklaringen van aard zijn dat zij tot een ander oordeel hadden kunnen leiden, waren zij door de commissaris-generaal in zijn beoordeling betrokken. De Raad stelt vast dat aan verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS meerdere vragen werden gesteld over de bedreigingen tegen haar halfbroer O., doch dat uit haar antwoorden duidelijk blijkt dat zij daarbij niet over gedetailleerde informatie beschikt (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7). Waar verzoekster opmerkt dat zij zelf maar gedurende veertig minuten werd gehoord, toont zij niet aan dat dit niet volstond om volledige verklaringen af te leggen met betrekking tot haar vluchtmotieven. De Raad stelt vast dat haar aan het eind van haar persoonlijk

onderhoud uitdrukkelijk gevraagd werd of zij nog zaken wenste toe te voegen aan haar verklaringen over haar problemen, waarop zij ontkennend antwoordde. Ook haar moeder, die verzoekster bijstond en in de gelegenheid was om tussen te komen indien nodig, gaf aan het einde van het persoonlijk onderhoud aan geen verdere opmerkingen te hebben (*ibid.*, p. 7). Verzoeksters summiere verklaringen kunnen geen afbreuk doen aan de concrete en pertinente vaststellingen met betrekking tot de door haar moeder en stiefvader voorgehouden vrees die zij met hen stelt te delen. Met haar identiteitskaart en paspoort legt zij bovendien geen documenten neer die de relevante elementen van haar relaas kunnen staven.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen andere argumenten aanhaalt dan deze die reeds door haar moeder en stiefvader werden aangevoerd in hun respectieve verzoekschriften en waarover de Raad in de hoger aangehaalde motieven van zijn arrest nr. 244 920 van 26 november 2020 heeft uiteengezet waarom zij niet dienstig zijn om de concrete en terechte vaststellingen van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontcrachten. Bijgevolg kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen voor zover zij haar verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde elementen als dewelke door haar moeder en stiefvader werden aangevoerd.

Wat betreft de door verzoekster persoonlijk geuite vrees om te worden verkracht door een bendelid, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat zij geen elementen heeft aangebracht op basis waarvan kan worden aangenomen dat dergelijke vrees gegrond is. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht:

“U gaf aan te vrezen dat iemand van de bende u wilde verkrachten. U stelde deze vrees te baseren op het feit dat het bendelid in het verleden reeds een meisje had verkracht. Gevraagd of u persoonlijk ooit bedreigd werd met verkrachting stelde u echt dat er nooit iets in die aard werd gezegd tegen u persoonlijk of tegen uw familie (CGVS, 19/17436, p.5-6). De loutere verwijzing naar het feit dat er in het verleden een meisje werd verkracht volstaat op zich niet om in uw hoofde te concluderen tot een persoonlijke en geïndividualiseerd risico op vervolging of ernstige schade. De door u voorgelegde documenten –uw paspoort en identiteitskaart– houden geen enkel verband met de door u aangehaalde vrees en zijn bijgevolg niet van aard bovenstaande conclusie te wijzigen.”

Uit deze motieven blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, haar persoonlijke situatie wel degelijk in rekening werd genomen. De commissaris-generaal stelt terecht vast dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat er ooit tegenover haar of haar familieleden mee gedreigd is haar te verkrachten en dat het loutere feit dat dit andere meisjes of vrouwen zou zijn overkomen op zich niet volstaat om in verzoeksters hoofde te concluderen tot het bestaan van een persoonlijk en geïndividualiseerd risico op vervolging of ernstige schade. Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete en persoonlijke elementen aan die de Raad ertoe nopen alsnog anderszins te oordelen. De algemene verwijzing naar het geweld tegenover vrouwen in El Salvador en verzoeksters profiel van gehandicapte jonge vrouw, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft wat dat betreft in gebreke.

Verzoekster kan verder niet overtuigen waar zij betoogt dat de specifieke steunmaatregelen die door het CGVS voor haar genomen werden geen correcte en volledige behandeling van haar verzoek om internationale bescherming toegelaten hebben. Haar moeder mocht het persoonlijk onderhoud bijwonen en opmerkingen en verduidelijkingen geven indien nodig. Waar uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de tolk af en toe moeite had om verzoekster te verstaan, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters moeder tweemaal is tussengekomen om te verduidelijken wat verzoekster verklaarde. Zodoende werden verzoeksters verklaringen, waar nodig, door haar moeder verstaanbaar gemaakt en werden eventuele misverstanden uitgeklaard (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5 en 7). Dat haar moeder enkel toelichting zou hebben kunnen geven bij haar antwoorden indien dit door de dossierbehandelaar werd gevraagd, zoals verzoekster suggereert, vindt geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud. Tevens werd verzoeksters moeder aan het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of zij nog opmerkingen had, wat haar de gelegenheid gaf om bijkomend duiding te geven bij de verklaringen van verzoekster (*ibid.*, p. 7). De omstandigheid dat verzoekster slechts gedurende veertig minuten werd gehoord, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk, te meer daar verzoekster, zoals hoger reeds werd opgemerkt, niet aantoonde dat zij niet de tijd of de gelegenheid heeft gehad om haar relaas volledig uiteen te zetten.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.3.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door haar aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht, respectievelijk dat zij in verband hiermee het bestaan van een persoonlijke vrees of risico niet aannemelijk maakt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. *In casu* is met het gegeven dat verzoekster een gehandicapte jonge vrouw is terdege rekening gehouden. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.3.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoekster de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en werd hij vergezeld van haar moeder, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN